

УСТАВНОМ СУДУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

БЕОГРАД

Булевар Краља Александра 15

У својству грађанина Републике Србије који уважава одредбу члана 10 Устава Републике Србије, да је у Републици Србији у службеној употреби Ђириличко писмо, а на основу члана 168 Устава Републике Србије подносим:

ПРЕДЛОГ

за оцену уставности и законитости члана 40 Закона о трговини

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

У члану 40 Закона о трговини, објављен у Сл. гласнику бр: 53/2010 и 10/2013, а који се примењује од 1.1.2011 год. ,у ставу 2 наведено је да сви податци о роби наведени у ставу 1 овог члана , морају бити наведени на јасан ,лако уочљив и читљив начин на српском језику на Ђириличком или ЛАТИНИЧКОМ писму.

На овај начин ,законодавац је увео у службену употребу латиничко писмо што је по мом мишљењу у супротности са чланом 10 Устава Републике Србије.

У ставу 4 истог члана наведено је да Декларација о производу може да садржи податке на страним језицима ...који ближе идентификују робу и њена својства.

На овај начин Законодавац је увео у службену употребу стране језике и страна писма, што је по мом мишљењу, такође у супротности са чланом 10 Устава Републике Србије. Законодавац је на неуставан начин довео до стања на тржишту, у коме су сви домаћи производи, осим неколико изузетака декларисани и обележени на ЛАТИНИЧКОМ писму , а старни производи на страним језицима и страним писмима. Доказ за ову тврдњу се налази у свим продавницама робе широке потрошње, где се може видети да је сва роба написана на латиничком писму (назив производа, састав производа , упутство за употребу и друго).

Ако Устав Републике Србије одређује Републику Србију као државу Српског народа, онда законодавац треба да омогући Српском народу, како оном делу који зна да чита латинично писмо , а поготово оном делу који незна да чита латиничко писмо, да се пре куповине неког производа упозна са производом , који намеравају да купе ,на свом Уставом загарантованом Ђириличком писму.

Исто се односи и на стране производе декларисане и обележене на страним језицима и писмима. Ако је декларација, састав производа и упутство за употребу страног производа и преведено на Српски језик, то је учињено на латиничном писму.

У Београду, 2.9.2013

Подносилац предлога
Драгојло Лековић дипл.инж
Браће Грим 20а
11108 Београд 12

Република Србија
УСТАВНИ СУД
Број: ПУз - 309/2013
24.12. 2013. године
Београд

Уставни суд, Мало веће, у саставу: судија Предраг Ћетковић, председник већа, и судије Братислав Ђокић и др Горан Илић, чланови већа, на основу члана 167. став 1. тачка 1. Устава Републике Србије, на седници одржаној 10. децембра 2013. године, донео је

ЗАКЉУЧАК

Одбацује се иницијатива за оцену уставности члана 40. Закона о трговини („Службени гласник РС“, бр. 53/10 и 10/13).

Образложење

Уставном суду поднета је иницијатива за оцену уставности члана 40. Закона о трговини („Службени гласник РС“, број 53/10 и 10/13). Иницијатор у поднетој иницијативи наводи да је, по његовом мишљењу, употреба латиничког писма и страних језика на декларацији коју мора имати роба у трговини на мало према оспореној одредби члана 40. Закона о трговини, несагласна са одредбом члана 10. Устава, којом је прописано да је у Републици Србији у службеној употреби српски језик и ћирилично писмо, а да се службена употреба других језика и писама уређује законом, на основу Устава.

Уставни суд је у спроведеном претходном поступку утврдио да је одредбом члана 40. Закона о трговини прописано следеће: роба у трговини на мало мора имати декларацију која садржи податке о називу и врсти робе, саставу и количини, као и друге податке у складу са посебним прописима и природом робе, а нарочито податке о произвођачу, земљи производње, односно увоза, датуму производње и року употребе, увознику, квалитету (класи), као и упозорење на евентуалну опасност или штетност робе (став 1.); декларација се мора налазити на роби, односно на њеном паковању (укључујући привезак, етикету, алкицу, омот) или непосредно поред робе на месту продаје (нпр. ринфузна роба), у складу са нарочитим својствима робе, истакнута уочљиво, односно у каталогу или другом материјалу са понудом те робе који је бесплатно доступан потрошачима на продајном месту, пре куповине (став 2.); сви подаци из става 1. овог члана морају бити наведени на јасан, лако уочљив и читљив начин, на српском језику, на ћириличком или латиничком писму (став 3.); декларација може да садржи и податке на страним језицима, као и жиг, GTIN идентификацију (бар-код) и друге податке којима се ближе идентификују роба и њена својства (став 4); као земља производње, односно увоза у смислу става 1.

овог члана, може се навести Европска унија (ЕУ), ако се роба производи, односно увози у/из земље која је чланица ЕУ (став 5.).

Законом о службеној употреби језика и писама („Службени гласник РС“, број 45/91, 53/93, 67/93, 48/94, 101/05 и 30/10) прописано је, између осталог, следеће: службеном употребом језика и писма, у смислу овог закона, сматра се употреба језика и писама у раду: државних органа, органа аутономних покрајина, градова и општина (у даљем тексту: органи), установа, предузећа и других организација кад врше јавна овлашћења (у даљем тексту: организације које врше јавна овлашћења) (члан 2. став 1.); као и да се службеном употребом језика и писама, у смислу овог закона, сматра се и употреба језика и писама у раду јавних предузећа и јавних служби, као и у раду других организација кад врше послове утврђене овим законом (члан 2. став 2.).

Према схватању Уставног суда, употреба латиничког писма и страних језика и писама у смислу оспореног члана 40. Закона о трговини не може се сматрати службеном употребом језика и писма у смислу Закона о службеној употреби језика и писама и члана 10. Устава, већ спада у домен јавне употребе језика и писама који се у уставноправном смислу може законом уредити на предвиђени начин, па нису основане тврдње да оспорене законске одредбе нису у сагласности са Уставом.

Стога је Уставни суд, сагласно одредби члана 36. став 1. тачка 5) Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, бр. 109/07, 99/11 и 18/13 - Одлука УС), одбацио иницијативу као очигледно неосновану.

С обзиром на изложено, Уставни суд је, на основу члана 42в став 1. тачка 2) и члана 47. став 2. Закона о Уставном суду, донео Закључак као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА
СУДИЈА

Предраг Петковић, с.р.

За тачност отправка: